

[Hans Nielsen.]

slag, saa i den Anledning var der ikke Brug for nogen Bremse. I øvrigt vil jeg sige til de 9 Venstretalere — det er ingen Nytte til at svare dem en for en —, at de faar jo neppe Befolkningen til at tro, at hvad der sker af godt i finansiel Henseende, naar de har Magten, har de Æren for, og hvad der sker af godt, naar vi har Magten, har de ogsaa Æren for; den kan de godt rejse videre ud paa Landet med, for den er der neppe nogen, der tror ret meget paa.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Krag angaaende de Taler, de holdt her ved Finanslovsfor-slaget første Behandling — det var altsaa, før der var sket noget. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte ved den Lejlighed, at nu var det Regeringen, der maatte handle, og den maatte handle hurtigt, Ord kunde ikke gøre det. Det hørte det ærede Medlem Hr. Krag paa, og han skulde selvfølgelig yderligere uddybe det, og det er en Uddybning, som fortjener ikke at blive glemmt. Det ærede Medlem Hr. Krag taler om de hundredtallige Kredse, som ser hen til denne Rigsdag i Spænding og Forventning, og han tør nok sige, at det er et Folk i Nød, som venter paa, hvad der skal ske, men, siger det ærede Medlem, hvis nu Resultatet kun bliver Ord og Tomhed, naar de er talt, vil ikke blot Rigsdagens Anseelse lide ubodelig Skade derved, men der vil ogsaa bryde en Storm af Harme løs mod dem, som er Skyld i, at det ikke bliver til andet end Ord. Se, det afslører ganske godt, hvordan de to brave Karle har været ude at grave en Grav for andre paa det Tidspunkt, da Finanslovsdebatten begyndte. De havde troet ganske sikkert, at der slet ingen Ting skulde ske, de havde opkastet en Grav, hvori Regeringen skulde dumpe, og nu er det til syvende og sidst endt med, at de selv er plumpet i denne Grav. Og naar nu Befolkningens Harme skal vende sig mod dem, der ikke har haft andet end Ord og Ords Tomhed til det nødstedte Folk, saa maa det blive mod det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. De har jo ikke andet at rejse ud i Landet med, de har jo ikke andet at byde paa end Ord og Ords Bidrag til Af-

hjælpning af den Nød, som det ærede Medlem Hr. Krag talte saa smukt om.

Jeg skal derom for min Part sige — det skal ikke blive mange Ord —, at en af de største Overraskelser, jeg har haft i de 22 Aar, hvori jeg nu har haft den Ære at være Medlem af dette Ting, var den Afstemning, som Venstre præsterede vedrørende hele dette Krisespørgsmaal. Det er en af de største Overraskelser, jeg har haft, fordi jeg aldrig i min vildeste Fantasi kunde have tænkt mig, at Mænd, der — som en hel Række af dem, der sidder derovre paa Venstres Bænke — er udgaaet fra Arbejderhjem og Husmandshjem, skulde komme i den Situation, at de, naar Rigsdagen endelig skulde tage Standpunkt til at hjælpe nødstedte Landmænd og for Resten ogsaa nødstedte Arbejdere, meldte sig fuldstændig fra og erklærede, at de maatte stemme imod, medens vi skulde se det konservative Folkeparti stemme sammen med os for disse Forslags Gennemførelse. Jeg siger, at det kunde man ikke i sin vildeste Fantasi have drømt om, saa meget mindre som man maa sige, at denne Regering i Sandhed har været elskværdig overfor Venstre i dette Spørgsmaal. Hele Sommeren har de tilbudt Venstre Forhandling. De gik til Venstres Organisationer og forhandlede med dem for at søge at komme til Rette, men der var ingen Vej og intet Udkomme, alting blev afvist fra den Side. Og nu ligger det Parti paa sine Gerninger, nu maa det gøre op med sine Partifæller ude i Landet.

Da vi havde faaet Systemskiftet i 1901, holdt Vilhelm Lassen om Sommeren ved en stor Fest i Kongens Have en Tale, som jeg tillader mig at opfriske i Erindringen. Ved den Lejlighed udtalte afdøde Vilhelm Lassen overfor Regeringen, det daværende Ministerium Deutzer: Nu vil jeg gøre jer opmærksom paa en Ting, og det er, at I ikke skal forfalde til Daarskab, fordi I er kommet til Magten. Husk vel paa, sagde han, at for hver en I vinder opad, taber i 50 000 nedad. Det var en god Tale, Vilhelm Lassen holdt ved den Lejlighed, hvor han for Resten ogsaa talte om, at Venstre aldrig skulde lukke sine Øren for Sukket fra de dybe Dale. Sukket fra de dybe Dale var Sukket fra Smaafolk her i Landet — det skulde de ikke lukke deres Øren til for.